

LBRIS

We know
books

IULIA GHINDAR

Anul în care
am trăit
două vieți

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2024

Prefață	5
Gânduri prin vizor	7
Întâlnirea	9
Crăciunul	12
America	21
Țeluri noi	22
Călătoria în doi	25
Negativitate și recunoștință	35
Amorul trecut	40
Puterea sensibilității	44
Furtuna	53
Liniștea	58
Neiubirea	65
Conștientizare	72
Dezamăgire	82
Nevoi și dorințe	88
Speranță	95
Conexiune	114
Drama	122
Viața între doi bărbați	131
Sinele meu	140
Umbre	150
Daruri	154
Punctul	158
Echilibru	163
Tipare	167
Resemnare	171
Spontaneitate	175
Noua mea veche iubire	178
Marca noii vieți	182
Epilog	184

Prefață

M-am construit din durerea sufletului și până nu am simțit golul, disperarea, neputința și singurătatea, nu mi-am cunoscut sinele meu interior. Au fost drumuri lungi, greșite, pe care am mers confuză neștiind că, de fapt, ele mă duceau spre miezul sufletului meu. Fără acele călătorii dezordonate nu aș fi găsit pacea, sensul și împăcarea cu mine de care am parte acum.

Am învățat să nu fug de durere, ci să fiu în contact cu ea, să o conștientizez, să o îmbrățișez și să o alint, să trăiesc cu ea și să o împlânzesc. Să simt viața și să mă așez în mine.

M-am adaptat mereu schimbărilor din viața mea, dar nu mereu am știut să aleg, sau credeam uneori că nu am de ales. Până când mi-am dat seama că și când nu alegeam, tot opțiunea mea era să procedez așa; sau, mai rău, că alegeau alții pentru mine. Era mai confortabil să rămân în ceea ce îmi era familiar, să mă mint și să nu bățătoresc alei neștiute. Apoi mi-am dat seama că sunt responsabilă de ceea ce trăiesc și mai ales de cum aleg să trăiesc – să trăiesc, nu să supraviețuiesc. Să am mai puțin și să fiu mai mult era un concept pe care încercam să-l integrez în ființa mea.

Gânduri prin vizor

Vreau să aud tot ce tu taci. În mintea mea ai rămas același trup pe care l-aș săruta infinit, pe care l-aș mângâia oricând, pe care l-aș admira neîncetat. Același Adonis puternic, perfect, așezat într-un corp armonios, pe un pedestal.

Același suflet care mă făcea să râd, să simt cele mai strașnice pasiuni, să nu dorm noaptea de dragul tău, să mă mir de inocența și de stângăciile tale, să admir inteligența și voința ta.

Mă gândesc cum ar fi fost viața mea, dacă pașii mei ar fi mers alături de ai tăi. Cum ar fi fost nopțile noastre?

La început am ascultat Scott Bradlee, ne-am consumat nopțile cu roluri indecente de amanți perfecți – aveai un efect electrizant asupra mea. Tu erai în inima mea, iar eu în mâinile tale. Apoi ți-am inundat casa cu miros de scorțișoară și mere coapte, ți-am spălat părul ondulat și am băut șampanie dimineața în pat, ca într-un scenariu de film cu regi și regine.

Noaptea ne uitam pe geam când ninge și ne imaginam că suntem în Paris, parcă și auzeam tălpile noastre scârțâind în ritm cu partiturile unui pianist

necunoscut, la un colț de stradă, luminat de un felinar tăcut și cunoscător de secrete nespuse.

Eram „atât de noi“.

Cu atâta lumină și liniște, cu atâta farmec fără nume nu mă mai întâlnisem. Viața mea cu tine a fost proaspătă și parfumată ca o limonadă în iulie.

Într-o zi, mi-ai spus că tu ești făcut să trăiești altfel. În aceeași zi când inima mea era agățată de tine ca iedera de zid. Din ce era țesută legătura noastră, ca ruperea să fie atât de dureroasă?

Se rupsesse, parcă, un cerc de fier în jurul meu.

Îmi doream o seară cu narghilea, confesiuni, șoapte la ureche, propuneri indecente, amor pasional, dorințe împlinite, îmi plăcea să știu că mă dorești, că îți lipsesc, că nu ai găsit în altă femeie ceea ce eu ți-am oferit.

Pe când tu... Tu voiai să mă pierzi, iar eu voiam să nu mă uiți. Îmi doream un Zeus la care să mă plâng, să mi te aducă înapoi. Ce forță puternică îmi trezise erosul ca apoi să mi-l ia cu brutalitate și să-l arunce în pustiu?

Iubirea nu este despre dependență. La noi era mai multă durere decât fericire și, chiar și așa, nu mă puteam detașa de tine. Minte și corpul îmi erau două pagini diferite.

Și eu care te aveam în minte în fiecare zi și noapte, în fiecare seară de amor... pe când Afrodita – doar un anotimp¹.

¹ Sentința pronunțată de Zeus pentru a-i pedepsi pe cei doi iubiți: Adonis avea să-și ducă viața petrecând câte șase luni în Infern și câte alte șase luni cu Afrodita pe pământ, prin păduri.

Întâlnirea

Cu ochii fixați pe ceasul înalt, negru, cu vârfurile limbilor întoarse spre lume, se scurgeau picături de ploaie indecise ca inima unui soldat obligat să lupte sau să iubească. Era noiembrie 2019.

Așteptam să bată ora 18:00. Ajunsesem mai devreme, iar picioarele mele nu aveau stare. Am început să merg pe trotuarul alunecos cu piatră cubică și, la câțiva pași, simțeam câte o picătură țâșnind în bocanci. Părul proaspăt aranjat era îndesat în gluga ce părea prea mică și, totodată, îmi cădea peste frunte, dându-mi o senzație de iritare. Încercam să par relaxată însă stomacul mi se făcea ghem și mă întrebam ce caut acolo, ce nevoie mă împingea spre ceea ce avea să-mi schimbe aproape toate convingerile atent analizate și, în final, acceptate până atunci.

Aveam în minte poza lui cu înfățișare de actor, zâmbetul larg cu dinții aliniați, părul ondulat, brațele puternice și ochii blânzi, pozând relaxat, într-o zi cu cer de un albastru catifelat. Nu știam că asta avea să fie ÎNTÂLNIREA.

Deodată, sunetul telefonului îmi zdruncină visarea și mă trezesc răspunzând veselă, de parcă deschisem

cadoul de Crăciun. „Unde ești?” îi aud vocea curioasă și zâmbitoare ca a unui copil. Un local cu vinuri alese urma să fie începutul unei călătorii fără bilet de întoarcere.

Când l-am văzut, mi-au atras atenția picioarele lui, iar mintea mi-a zburat la statuile grecești, în care zeii își afișează corpul armonios, susținute de pedestaluri imaculate. Purta cămașă neagră și vestă vișinie, blugi și ghete. Totul era într-o înțelegere perfectă. Avea o atitudine fermecătoare, era politicos, vorbea apăsător, clar și râdea mult. Ochelarii îi dădeau un aer elegant, iar mâinile care răsuceau paharul cu vin roșu mă duceau cu gândul la un faimos pianist de jazz suedez. Emană o siguranță de sine zdrobitoare.

Seara a fost atât de frumoasă că mi-a provocat o durere în inimă, ca atunci când nu știi dacă ești fericit sau trist. Dacă era să am o dorință, mi-aș fi dorit să nu se schimbe nimic și să rămânem așa pe vecie.

Dar el oare ar fi vrut să mai stea?

Ar fi vrut să mai stea.

„Ți-am spus că-ți fac cafea”, mi-a scris în mesaj.

M-am ridicat de pe canapea și, cu o mișcare rapidă, am luat telefonul de pe birou. Am deschis poza în care era o ceașcă de cafea. Corpul a început să-mi tremure și un val de plăcere m-a cuprins. Îmi simțeam încă mâinile pe pielea mea, buzele care mă sărutaseră în orele care se scurgeau parcă prea repede, respirația lui îngreunată, brațele puternice mângâindu-mi coapsele în jurul

trupului său și vocea care îmi spunea că nu am de ce să mă tem. Era un amestec dulce-picant, venit din neant în micimea vieții sexuale pe care o trăiam. Creierul meu încetase pentru câteva secunde să mai funcționeze.

— Mai beau un pahar cu vin și plec, i-am spus.

— Ești sigură că nu vrei să dormi cu mine? m-a întrebat, plimbându-și mâna pe șuvițele de păr care îmi alunecau pe umăr.

— Da, spectacolul s-a încheiat! Mulțumesc pentru această seară, nu credeam că sunt în stare de așa ceva, i-am răspuns, agățându-mă de cămașa lui într-o încercare de a-l îmbrățișa. M-am îndreptat spre ușă, aruncându-i o ultimă privire înainte de a ieși din casă. Faptul că îmi petrecusem seara cu un bărbat pe care îl știam de doar câteva ore era o experiență nouă pentru mine. După mulți ani în care singurele plăceri de seară erau băile fierbinți, romanele siropoase și paharele de prosecco, o asemenea escapadă era cel puțin o nebunie pentru mine.

Am respirat aerul curat. Degeaba era vântul rece, nu m-a ajutat să mă trezesc din amețeală. Am urcat în taxi și am zâmbit fericită.

Ceva mai puternic decât mine mă făcea să nu adorm, nu-mi puteam stăpâni emoțiile, eram îmbibată de mirosul lui. Când zorii zilei începeau să intre cu timiditate în lume, am simțit că mă cuprinde somnul și, odată cu el, gândul că mă voi reîntâlni cu Petru.

Îmi plăcea să cred că același gând ne vizita pe amândoi.

Crăciunul

În Ajunul Crăciunului, priveam orașul luminat de pe un bulevard larg din centrul Bucureștiului. Se simțea în aer mirosul de vin fiert cu scorțișoară și imediat creierul meu a asociat momentul cu prima seară în care Petru m-a invitat la el și mi-a promis că îmi va face vin fiert. Și chiar s-a ținut de cuvânt.

Câțiva copii alergau cu vata de zahăr în mână în parcul amenajat special pentru această sărbătoare, alții erau în căsuța lui Moș Crăciun, făcând promisiuni că vor fi cei mai cuminiți, doar-doar vor primi cadourile mult așteptate.

Priveam în jur și simțeam cum, după mult timp, viața mea începea să aibă un sens. Mă simțeam încrezătoare, dornică de provocări, ca atunci când ai o zi bună și mergi pe stradă cântând.

Credeam despre mine că sunt o femeie cu un suflet tânăr, cu chef de viață și noi perspective. Depășisem momentele în care viața îmi testase limitele, trecusem peste experiențe neplăcute și știam cât pot să îndur. Alegerile proaste, oamenii cu care îmi trăisem viața până atunci și loviturile primite păreau undeva, departe, parcă trăite de altcineva. Era primul Crăciun

în care îmi cumpărasem un brad și îmi decorasem casa.

Când am ajuns printre oamenii adunați în jurul bradului imens din centrul târgului, câțiva colindători și-au făcut apariția și au început să zornăie din clopoței. Era o atmosferă încântătoare. Printre vizitatorii care începuseră să se strângă la spectacol, am zărit un chip zâmbitor îndreptându-se spre mine. Era Petru; ajunsese și el ceva mai devreme la întâlnire și făcuse deja un tur al târgului.

— Ema, mă bucur să te văd! a strigat Petru, îndreptându-se vesel către mine.

— Am ajuns mai devreme și m-am plimbat puțin, i-am spus, în timp ce Petru m-a luat de mijloc și mi-a sărutat buzele. Am simțit moliciunea fularului de cașmir care îi înconjura gâtul și parfumul care îmi aducea aminte de cămașa lui din seara de amor.

Am pornit într-o plimbare pe bulevard, eu, ținându-l de braț, el, protejându-mă de orice i se părea că îmi putea provoca un disconfort în mijlocul claxoanelor, al jocurilor de lumini și al oamenilor care alergau în febra cumpărăturilor. Din când în când, îmi atingea mâinile și mi le cuibărea în buzunarul lui sau mă ținea de umeri și mă strângea cât mai aproape de corpul său. Îmi plăcea grija lui, iar lui îi plăcea râsul meu. Îi povesteam întâmplări haioase, ne amuzam împreună ca doi copii cărora nu le păsa de nimic, râdeam zgomotos și ne priveam pasional.

— Nu am mai întâlnit de mult pe cineva cu care să mă simt atât de bine, mi-a spus Petru, așteptând culoarea verde la semafor.

— Mă faci fericită, i-am răspuns, și l-am sărutat pe obraz.

Mă simțeam în siguranță lângă el. Seara a fost frumoasă, ne-am plimbat pe străduțe, am băut ciocolată caldă, am povestit mult, până când gerul ne-a trimis acasă. Acasă la el.

Avea un apartament cochet în Floreasca, amenajat în stilul unui burlac, cu lucruri aruncate la îndemână, într-o dezordine pe care doar el o înțelegea. Știa să-și spele hainele, le pune la uscat și era maestru la încălzit ștrudele. Niciodată nu îi lipseau vinurile, pe care le ținea într-un frigider special, separat de celelalte băuturi pe care le savura în funcție de starea personală.

Petru era un bărbat tânăr, prea tânăr pentru funcția înaltă pe care o ocupa într-o companie importantă, cu obiective clar stabilite, scrise în agendă și urmărite în fiecare zi. Venise în București la facultate și obținuse totul prin forța și ambiția lui. Pe tatăl lui îl vizita rar, doar de sărbători, iar cu mama lui nu avea o relație bună – îl lăsase în grija tatălui în momentul în care ea își alesese alt drum. Petru nu își oferea timpul oricui, avea foarte puțini prieteni.

Când am ajuns la el acasă, am pregătit împreună vin fiert – am fost plăcut surprinsă când am văzut că avea batoane de scorțișoară; el a tăiat portocală și mere, pe

care le-a pus în căni, iar eu am turnat vinul fierbinte din ibric, apoi ne-am așezat la povești pe canapea. Eram ca o adolescentă îndrăgostită, îmi simțeam agitația în corp, așa că m-am ridicat și am început să cercetez biblioteca. Urmăream cu degetul șirul de cărți și purtam discuții despre cele pe care le cunoșteam. Multe dintre ele erau despre dezvoltare personală sau despre personalități cu diverse business-uri de succes. Am tresărit când Petru mi-a cuprins mijlocul și mi-a întins cana de vin fier. M-am întors spre el, apoi mi-a mângâiat chipul și m-a sărutat.

— Relaxează-te, mi-a spus Petru, în timp ce mâna lui îmi atingea spatele.

I-am atins gâtul cu buzele, inspirându-i parfumul. Mă simțeam amețită, așa că am lăsat cana cu vin pe raftul bibliotecii și i-am mângâiat brațele puternice. Mi-a dezvelit umerii, lăsând bluza să-mi alunece pe corp, și mi-a sărutat sânii, apoi i-a prins în palme cu putere. Ne-am privit în ochi și părea că amândoi știam ce ne doream. Mă simțeam bine.

— Am încredere în tine, i-am spus, lipindu-mi șoldurile de trupul lui.

M-a luat în brațe și m-a ridicat, apoi mi-am încolăcit picioarele în jurul corpului său athletic și am zâmbit fericită. Am străbătut holul și am ajuns în dormitor. I-am descheiat nasturii de la cămașă și am oftat de plăcere când pielea mea și a lui s-au atins în momentul în care ne-am aruncat pe pat. Era deasupra mea,

gâdilându-mă cu barba lui pe gât, când m-a sărutat lângă ureche. Mi-am trecut mâinile prin părul lui ondulat și ne-am sărutat. Simțeam că-l doresc cu toată ființa mea.

Petru era un amestec de gesturi tandre și sălbatice, îmi plăcea când mă privea dominator și îmi vorbea vulgar, dar și când îmi șoptea la ureche cât de mult mă dorește și îmi săruta cu delicatețe fiecare părțică de corp. Eram cuprinsă de plăcere când mi-a ridicat mâinile deasupra capului pe pat, immobilizându-mă. Îmi arcuiam corpul, iar sângele începuse să-mi pulseze tot mai repede când l-am simțit puternic în mine, și probabil că am scos un geamăt care l-a făcut să mă întrebe dacă mă simt bine. Da, eram bine și nu voiam să se oprească. Îmi mușcam buzele, iar limba lui aluneca pe sfârcurile mele întărite. Ochii îi sclipeau, știam că mă dorea cu disperare. S-a ridicat brusc, trăgându-mi picioarele la marginea patului, și s-a așezat în genunchi, apoi i-am simțit limba umedă între coapse, alunecând ritmic. Nu se grăbea deloc. Am întins brațul și mi-am înfipt degetele în părul lui, intensificând mișcările care mă aduceau aproape de orgasm. Eram cumplit de excitată când i-am simțit mâna pe abdomenul meu lucios. Mi-a prins șoldurile cu sălbăticie și un val cald de plăcere mi-a inundat corpul. Am gemut în timp ce-mi atingeam sânii, făcându-mi corpul să zvâcnească. Eram golită de toată energia, iar Petru îmi săruta corpul cu tandrețe.

În timp ce dormea, îl priveam cu drag, aproape că uitam să respir, îi răsuceam pe degete părul ondulat și îi mângâiam sprâncenele. Mă uitam la el ca pentru prima oară, îmi dădea un calm aparte și simțeam liniște în sufletul meu.

— Dacă într-o zi o să te plictisești de mine? m-a întrebat într-o noapte.

— Nu aș putea să mă plictisesc niciodată de tine, prostuțule! i-am răspuns, aruncând cu o pernă în el. Câteodată îl simțeam vulnerabil, descurajat și nepuțincios.

— Tu ești altfel, nu am mai întâlnit o femeie ca tine până acum.

În multe noastre seri în care discutam, Petru îmi povestea de viața lui dezlănțuită în sex cu diverse femei. Nu reușise să înnoade o poveste ca cea în fața căreia se afla acum. Poate că tocmai asta îi dădea nesiguranța, sentimentul de care se temea – că într-o zi nu voi mai fi acolo.

Într-o dimineață leneșă de duminică, când soarele îmi mângâia corpul, mi-a spus că nu simte cei zece ani pe care viața îi puna între noi. Cu el mă simțeam ca o adolescentă, îmi oferea protecție, alinare și iubire.

Îmi promiseseam să nu mai primesc pe nimeni în sufletul meu, că îl voi păstra curat și frumos, așa cum era acum, după bătăliile în care fusese aruncat. Prea mult timp fusese înșelat, bandajat, peticit și lăsat într-o amorțeală bolnăvicioasă.

Iubirea și rațiunea nu se împletesc, iar dragostea are nevoie de doi nebuni cu capul în nori. Eram hotărâtă să nu-mi mai las niciodată sufletul sărac și singur. Dacă exista ceva de care eram sigură, era că nu pot trăi fără iubire. Ce nu știam eu era că acest om minunat urma să îmi răstoarne universul.

Îmi plăcea când Petru îmi asculta planurile, era mereu atent, curios și puneă întrebări. De multe ori îi ceream sfaturi în legătură cu profesia mea sau cu diverse afaceri pe care voiam să le încep. Ca un profesionist, deschidea agenda și începea să facă calcule, estimări, tabele, organiza totul în cele mai mici detalii. Îl admiram pentru inteligența lui și m-am bucurat când, într-o zi, am aflat că a reușit să pună pe picioare o afacere profitabilă.

Ne cunoșteam doar de o lună când mi-a spus că va petrece Crăciunul la tatăl său, într-o localitate din nordul țării. Înțelegeam că era prea devreme pentru a mă prezenta familiei lui, de aceea am acceptat în tăcere decizia lui. Mi-a fost greu să nu mă gândesc la el, încercam să-mi țin mintea ocupată cu întâlnirile de familie și cu pregătirile pentru masa de Crăciun.

Această sărbătoare am petrecut-o în fiecare an cu părinții mei, exceptând unul în care mi-am dorit să ajung la târgul de Crăciun din Sibiu. A fost cel mai frumos Crăciun, în care am cunoscut câțiva oameni deosebiți cu care am legat prietenii, cu seri în care am

cântat și am dansat pe melodii patriotice acompaniate la chitară, cu mâncare tradițională și degustări de vinuri. Sibiul are pentru mine un farmec aparte, simt aerul medieval prin clădirile sale, prin mâncarea gustoasă și oamenii educați. Serile mi le petreceam plimbându-mă pe străduțele luminate de felinare plătând, luând cina la restaurante renumite și făcând fotografii cu orice putea deveni un moment însemnat. Îmi plăcea să fotografiez natura, să surprind emoția oamenilor sau, pur și simplu, să mă joc cu geometria culorilor și a formelor. Cel mai mult eram atrasă de mâinile oamenilor; îmi transmiteau o parte importantă din viața lor, le dezvăluia forța, dar și neputința. Mi-am promis atunci că, într-o zi, voi urma un curs de fotografie. Am plecat goală spre acel Crăciun și m-am întors plină. Goală de vechi și plină de nou.

De data aceasta era despre noi orizonturi, despre planuri pe care le făceam în doi. În toate zilele, Petru mi-a trimis mesaje și m-a sunat, de fiecare dată ne povesteam cum ne-am petrecut ziua și ne spuneam cât de dor ne este să ne reîntâlnim. Ne trimiteam poze sau ne apelam cu video, dorința noastră de a ne cunoaște fiind de neoprit. Am simțit că acea depărtare ne-a apropiat, de fapt, mai mult.

— Te aștept cu prăjituri bune din Moldova! mi-a spus Petru când m-a sunat. Era pe drumul de întoarcere și se plângea de aglomerație și de drumuri proaste, făcând promisiuni că data viitoare va călători cu avionul.

— Iar eu te-aștept cu chef de amor! i-am strigat zâmbind. De când ne cunoscusem, în vocabularul meu se înrădăcinase acest cuvânt care îmi dădea un sentiment de mister, eleganță și imoralitate în același timp. Îmi plăcea să-l folosesc, dar mai mult îmi plăcea să-l aud pe el spunând „Hai să facem amor!“.

A fost o noapte în care am simțit că am făcut dragoste, nu sex. Ne-am strâns în brațe de parcă voiam să ne topim dorurile, ne-am privit în ochi și ne-am spus în gânduri dorințele pe care nu aveam curaj să le rostim încă.

America

Apoi a plecat în America pentru câteva zile. Compania la care lucra îi oferea diverse delegații importante, pe care Petru le onora cu succes. Era un pion important și se străduia să obțină cele mai bune rezultate.

Inima îmi bătea mai tare când primeam mesaje de la el. În prima seară mi-a trimis o poză cu apusul de pe plajă, iar dimineața mi-a făcut-o mai bună cu o imagine a ferestrei camerei lui, care dădea spre ocean. Mi-am imaginat cum ne plimbam amândoi desculți pe nisipul rece al dimineții, mângâiați de soarele blând.

Revederea a fost dulce, Petru a adus un vin bun și m-a invitat la el. Mi-a plăcut că s-a gândit la mine cât a fost plecat. Am făcut sex ca doi nebuni, ne opream ca să ne tragem sufletul pentru a o lua de la capăt. Petru era ca un stăpân, iar eu mă supuneam fiecărei dorințe. Serile noastre erau pasionale, mă simțeam novice, iar el avea răbdare să-mi arate tot ce trebuia să știu pentru a ne satisface dorințele. Dacă aș fi știut atunci în ce urma să se transforme această legătură cu farmec, mi-aș fi luat zborul cu viteză supersonică.

Țeluri noi

Am făcut împreună planul pentru Revelion, eram hotărâți să-l petrecem acasă la el. Ne-am cumpărat mâncare, sticle cu diverse băuturi, prăjituri și câteva obiecte de decor pentru aranjarea mesei. În ultima zi a anului ne-am trezit târziu și am pregătit la micul dejun clătite umplute cu miere și banane. Îmi plăcea să pregătesc mâncare delicioasă dimineața, iar Petru era de fiecare dată încântat. Pentru că o perioadă îndelungată avusesem o dietă vegană, știam să pregătesc rapid aproape orice fel de mâncare. Bucătăria lui Petru devenise neîncăpătoare pentru toate produsele pe care obișnuiam să le cumpăr din diverse magazine specializate. Era curios și uimit când descoperea gusturi pentru prima oară. Și pentru că începuse să se ocupe mai mult de sport, în câteva luni dieta sănătoasă și mișcarea erau pe primul plan în rutina zilnică. În fiecare dimineață, Petru alerga în parcul Herăstrău, uneori și seara. Îi admiram perseverența de a-și realiza obiectivele.

În ultima zi a fiecărui an, Petru avea un ritual – să-și noteze țelurile pentru anul ce urma. M-am așezat lângă el, pe canapea, și m-am uitat curioasă în agenda lui.

— Uite, împarte dorințele în categorii, apoi scrie mai multe obiective la fiecare dintre ele, mi-a spus Petru, în timp ce mi-a întins o foaie de hârtie.

— Știi, nu am mai făcut asta niciodată.

— E un moment bun să începi, nu crezi?

— Și care sunt categoriile? Cum le organizez?

Petru mi-a dat câteva exemple, apoi fiecare a început să se gândească la propriile dorințe. Mă uitam la foaia albă și nu știam ce să scriu, niciodată nu mă gândisem atât de concentrat la ce îmi doresc, cu atât mai puțin la cum să aștern pe hârtie. Părea un lucru serios de care trebuia să mă țin tot anul următor; pentru că dorințele nu se îndeplineau pur și simplu, trebuia să depun efort și să fac pași mici pentru a le realiza. Când am ajuns în dreptul categoriei „Relații“, am desenat o inimioară și am scris „Să îl iubesc mereu pe P“.

Cu câteva ore înainte de miezul nopții, au venit la noi prietenul cel mai bun al lui Petru, Ovidiu, și iubita acestuia, Andreea. Am râs mult atunci, Petru și Ovidiu aveau multe întâmplări din copilărie și din facultate de care și-au adus aminte. Paharele de vin se goleau, mâncarea își primea laudele, iar Petru era mai apropiat de mine ca niciodată. Mă ținea în brațe, mă săruta și îmi spunea „iubita“. Simțeam că eram îndrăgostită de el, aveam pace și fluturi în stomac. Așa arătau emoțiile și fericirea pentru mine.

În acea seară, am descoperit că Petru știa să cânte la chitară. Credeam că acea chitară susținută de un suport

era doar pentru decor, atunci când o ștergeam de praf. Ne-am adus aminte diverse melodii și am cântat cu toții, ca niște copii în jurul focului de tabără.

Mă uitam de multe ori la el și mă simțeam fericită că ne-am întâlnit, în fiecare zi ne creșteam unul pe altul, învățam lucruri noi și ne sfătuiam atât cât puteam.

A început să se gândească la o afacere pe care să o lanseze online, era foarte implicat, îmi plăcea când îmi cerea părerea în anumite privințe, ba chiar mă lăsa să fac unele lucruri pentru el.

— Uite, cum crezi că arată benzile astea? Am studiat ofertele și cred că ar fi potrivite pentru sportivi.

— Aș putea să te ajut cu designul, le aranjez într-un program și putem alege împreună culorile, îi spuneam entuziasmată.

Simțeam că părerea mea contează și că mă apreciază. În fiecare zi lucram la acest proiect și vedeam cum ideile începeau să se lege.

„Ai vrea să plecăm undeva împreună?“ scria în mesajul trimis de Petru. „La ce te-ai gândit?“, l-am întrebat curioasă. De fapt, nici nu conta unde mergeam, eram fericită să plec cu el oriunde. „Te las pe tine să alegi, știu că vei organiza ceva frumos.“